IVA HOŇKOVÁ, NATÁLIE PLACHÁ

LESNÍ ŠKOLKA

ILUSTROVALA YULIIA LESTES

čtení pro prvňáčky

bambook

čte ní
pro
prv ňáč
ky

bambook®

IVA HOŇKOVÁ, NATÁLIE PLACHÁ

LESNÍ ŠKOLKA

ILUSTROVALA YULIIA LESTES

čtení pro prvňáčky

bambook

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy
Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude ***trestně stíháno****. Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou* ***bez souhlasu nositele práv zakázány****.*

Iva Hoňková, Natálie Plachá

LESNÍ ŠKOLKA

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou bambook
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401
www.grada.cz
jako svou 10 085. publikaci

Ilustrace Yuliia Lestes
Odpovědná redaktorka Veronika Hrabánková
Korektura textu Kateřina Kružíková
Grafická úprava Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 72
Vydání 1., 2025

Vytiskla tiskárna FINIDR, s.r.o., Český Těšín

© Grada Publishing, a.s., 2025
Cover Illustration © Yuliia Lestes, 2025

ISBN 978-80-271-8014-1 (pdf)
ISBN 978-80-271-5731-0 (print)

Obsah

Předmluva 7
Nový kamarád 9
Procházka 13
Setkání 17
Příběh Jerryho a Pinkie 21
Třídní nesnáze 25
Příběh Lucíka a Bonnie 29
Na vlastní pěst 33
Jídlo 37
S pravdou ven 41
Všichni za jednoho 45
Odvážná Bonnie 49
Domečky pro zvířátka 53
Lesní školka 57
První velké setkání 61
Lucík v domečku 65
Spokojená zvířátka 69

Předmluva

Milí čtenáři,
v této knížce se seznámíte se zvířátky, která se kvůli mnoha lidským chybám ocitla opuštěná v lese. Každé z nich má svůj vlastní příběh, ale společně se učí, jak si pomáhat a překonávat překážky. Poznávají, že život v lese není vůbec jednoduchý. S lidmi mají špatné zkušenosti, ale bez jejich pomoci budou mít stále hlad.

Jak si poradí? Dají šanci malé holčičce, která se rozhodne je zachránit? Pojďme se společně začíst do jejich příběhu.

Naty a Iva

Nový kamarád

Na konci vesnice, daleko od ostatních stavení, stojí opuštěná hájovna. Vlastně už ne tak docela opuštěná. Před časem se tam nastěhovala mladá rodina s dcerkou. Uběhlo sotva pár měsíců a ze zarostlého místa se stalo útulné bydlení.

Dcerka milovala své rodiče. Byla hrdá na to, že je její tatínek hajný. Rozuměl stromům, lesu i všem zvířatům. Do kraje přicházelo jaro a on měl plné ruce práce s novým lesem, který dostal na starost. I když chápala, že tatínek nejdříve musí dát do pořádku obory, ohrady a opravit krmelce, trošku ji mrzelo, že už spolu tak často nechodí na procházky. Ale aby se necítila tak úplně sama, dostala malého pejska.

„Ten je ale krásný!“ jásala holčička. Vytáhla štěně z krabice a zabořila svůj nosík posetý pihami do jeho světlé, chundelaté srsti.

„Mlask, mlask,“ olízl jí pejsek tvář.

„Vypadá to, že budete kamarádi,“ usmíval se tatínek. „A jak se vlastně bude jmenovat, Kájo?“

Dívenka se na chvíli zamyslela. „Slušelo by mu jméno Puntík,“ culila se a drbala štěně za ouškem.

„Proč zrovna Puntík?“ podivila se maminka.

„Protože se tak jmenoval náš malý srneček, o kterého jsme se loni starali. Nemám pravdu?“ mrkl tatínek šibalsky na Káju.

„Přesně!“ a plácli si spolu.

„Odkud jste ho přinesli?“ vyptávala se zvědavě Karolínka.

„No odkud,“ pokrčila maminka rameny, „z útulku.“

„Ach jo, takže další odložený nalezenec,“ povzdechla si holčička. Ale pak se jí tvář rozjasnila. „Důležité je, že teď už jsi náš a my tě nikomu nedáme,“ a přitiskla si chundelaté tělíčko pevněji k sobě.

„Jen pozor, ať ho neumačkáš, ty náš malý puntíku,“ smála se maminka.

Maminka jí pak vysvětlila, jak se má o pejska starat. Taky že s ním může chodit na procházky, když přijde domů z družiny. Ale samozřejmě až si připraví tašku do školy na druhý den.

Procházka

Dny plynuly. Slunce už na stráních vypilo poslední zbytky sněhu. Z promrzlé země pomalu vykukovaly na svět sněženky, petrklíče a voňavé fialky. Kája si v nové třídě brzy našla kamarády. Oblíbila si i paní učitelku. Starší paní měla vlídný hlas. Nikdy nešetřila pochvalou. O přestávkách se Káji vyptávala, jaké to je bydlet na hájovně. A dívenka vyprávěla o různých příhodách.

„To tvoje povídání je tak zajímavé, Kájo!“ pohladila ji paní učitelka po vlasech. „Víš, že místo vaší hájovny stál kdysi statek?“

„Co je to statek?“ zatvářila se Kája nechápavě.

„Místní farmáři tam před mnoha a mnoha lety chovali ovečky,“ vysvětlovala paní učitelka. „Později se z jedné budovy stala hájovna. A ostatní napůl rozpadlé budovy se zbouraly.“

„Júú, tak to musím říct mamince! Pořád jí totiž vrtá hlavou, proč jsou na půdě pytle s ovčí vlnou. A hlavně pořád neví, co s ní budeme dělat. Takže první záhada je vyřešena!“ zasmála se Kája.

Cestu z družiny už Kája dobře znala. Vydala se po známé pěšince mezi domky pomalu domů. A protože byl pátek a žádné úkoly na pondělí ve škole nedostala, těšila se na procházku s malým Puntíkem.

V pokoji si uklidila aktovku. Popadla vodítko a připnula ho pejskovi na obojek.

„Haf, haf!“ Malé štěňátko se točilo dokolečka a vrtělo ocáskem.

„No jó, vždyť já vím, že už se nemůžeš dočkat!“ zvolala dívenka. „Ještě napíšeme mamce vzkaz. Je asi ještě v práci. A taťka taky. Tak aby si o nás nedělali starosti.“

ŠLI JSME S PUNŤOU VEN – napsala, jak nejlíp svedla, na kus bílého papíru.

Pak vyběhli společně brankou, jako by jim za patami hořelo. Uháněli společně k lesu. Ale dál už jít nesměli. To měli od rodičů přísně zakázáno.

Když se přiblížili k lesní cestě, oba na chvíli strnuli. V lesním mlází se totiž choulila kočka.

Setkání

Puntík zvedl hlavu. Čenichem se snažil zachytit její pach. Pak nastražil ouška, sedl si a zakňučel.

„No pojď ke mně," sehnula se Kája a vzala si štěně do náruče. „Neboj se, je to jen kočička. Nic víc." Osmělila se a popošla k ní.

Všimla si, že kočka tam není sama. Vedle ní ležel pes s huňatou, bílou srstí. U vyzáblých nohou se mu krčil docela malý zakrslý králík a velký, dlouhosrstý kocour. Pes se napřímil a zhluboka zavrčel: „Vrrr!"

V tu chvíli jako když bičem šlehne. Všechna zvířátka se probudila a vystřelila ze svých pelíšků pryč.

Kája se mračila. Protírala si oči a přemýšlela, jestli se jí to všechno jen nezdálo. Puntík si v bezpečí její náruče dodal odvahu. Začal hlasitě štěkat.

„Takže to nebyl sen,“ zašeptala dívenka. „Ale proč jsou tady? Kočku a kocoura ještě pochopím. Ti chodí občas na špacír. Hlavně když na ně přijde toulavá nálada. A pes? No dobře. S přivřenýma očima bych mohla říct, že si zašel na procházku. Ale malý králík?“

Puntík Káje nerozuměl. Akorát jí olízl nos.

Po lesní cestě se k nim blížila postava. Nebyl to nikdo jiný než tatínek. Kája věděla, že se v lese nesmí křičet. Trpělivě tedy stála na svém místě. Čekala, až dojde k nim. Pustila pejska na zem a tatínkovi zamávala. Ten dceři pokynul a zrychlil krok.

„Co tady děláš?“ hned se vyptával. „Víš, že už jsi za závorou?“

„Vím. Promiň, tati,“ sklopila Kája provinile oči. „Ale měla jsem k tomu vážný důvod!“

„Tak povídej. Co se přihodilo?“ vybídl ji a čekal na vysvětlení.

Holčička mu tedy pověděla všechno, co před chvílí viděla.

Otec pozorně a trpělivě naslouchal. „Kočka, pes, kocour a zakrslý králík? A nezdálo se ti to?“

„Ne. Taky mi to přišlo divné. Ale viděla jsem je na vlastní oči.“

Příběh Jerryho a Pinkie

Zvířátka si lehla do měkkého mechu. Kus dál, poblíž hlavní cesty, už les nebyl tak čistý a voňavý. Všude po krajích i v příkopech se válely odpadky.

Bílý, chundelatý pejsek si lehl blíže ke králičí kamarádce Pinkie a povzdechl si: „Kéž by se lidé chovali k přírodě lépe.“ Se zaujetím se díval na další auto, které zastavilo u cesty. Otevřely se dveře a z nich vypadla na zem další hromada nepořádku.

Pinkie sledovala jeho pohled a pak si packou zakryla oči. „Nejen k přírodě, Jerry. Ale i ke zvířátkům. Doteď si pamatuji, jak jsem se své paničce omrzela. Říkala o mně, že už nejsem tak krásná a roztomilá, jako když jsem byla ještě mládě. Proto mě vyhodila i s klecí tady u lesa. Díky bohu, že jsi šel zrovna okolo a pomohl jsi mi dostat se ven.“

Jerry jí láskyplně olízl tvář. „Máš pravdu, Pinkie. Měla jsi štěstí v neštěstí.“

„Tebe tady taky odložili?“ zajímala se černobílá kočka Bonnie.

„Bohužel ano. Jen ne v kleci,“ vysvětloval Jerry. „Svého páníčka jsem miloval. Ale jednoho dne mu přestalo sloužit zdraví. A já vyváděl! Chtěl jsem chodit na procházky, očichávat patníky a prohodit pár slov se psy ze sousedních domků. Ale nešlo to. Páníček ležel v posteli a já smutně koukal u dveří po vodítku.“

„To dá rozum,“ přikývla Bonnie. „A co bylo dál?“

„Mého páníčka si odvezlo velké žluté auto s blikajícími světly. Od té doby jsem ho už neviděl. Potom k nám do domu přišla nějaká paní. Připnula mi obojek. Byl jsem rád, že si po dlouhé době konečně protáhnu packy. Posadila mě do auta a jeli jsme dlouho.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Lesní školka**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.